

Marija Keljan

DJEVOJKI SA JUGA

(Odlomak, 2. dio)

www.ljubavusiframa.com

POGLAVLJE

Probudio se suvih usta. Pulsiralo mu je u slijepoočnicama. Nije imao snage da otvori oči. Kad napokon uspije...

- Ha! Šta buljiš u mene, mamlaze! - prepade se. Brat ga je gledao, nadvivši se nad njega.

- Ko je Ružica?

- Šta?

- Ko je Ružica?

- Ostavi me da spavam...

Vidio je da nešto traži po telefonu, čula se vriska i kako neko pjeva "Ružo moja mladost sam ti dala..."

- Ko se to tako dere, ugasi to!

- Ahahaha! - Siniša se odvalio smijati, grčeći se po krevetu.

- Šta ti je sad budalo! - u mozak ga je dirao bratov glasan smijeh.

Pokušao je da drži telefon ispred njega.

- Pa to ja pjevam! - uspije prepoznati sebe i komšinicu.

- Aha... zanima me ko je Ružica? Koncert si posvetio njoj. Možeš to čuti na snimku...

- U jebem ti sve po spisku! - pokuša da se uspravi. Gasi to! Glava samo što mi ne otpade! - uspio je barem sjesti. Krene dalje, ali čim je stao na noge, zaljulja se i zamalo pade.

- Ej! Polako pastuve! Ne ritaj se, još ćeš se povrijediti. Ti i gospođa Milena ste sinoć imali koncert u "duetu". Ako sutra ne osvaneš u novinama, "državni sekretar uzima hljeb muzičkim radnicima" onda si lišo prošao!

- Pa šta se desilo? Popio sam samo dva piva? - sjećao se da je s nekoliko drugara igrao košarku, kad ih je pozvao komšija na slavlje. Tu su se natankali nekom domaćom rakijom, i pivom...

- Dva piva, pa si probao domaći pelinkovac, što ga je gospa Nata pravila. I onda sve redom što su spremile. Morao si, svaka htjela tebe za degustatora. I tako ste na kraju pjevali. Vidi kako ste slatki sa kuhinjskim krpama oko glave! Hahaha...

- Ničeg se ne sjećam...

- Juče si bio sa djevojkom, a poslije si držao koncert za drugu? Oćeš ti to moći da kontrolišeš? Da se jadan, ne zbuniš... hahaha...

Jedva ga je ostavio na miru, otišavši iz njegove sobe.

Nakon nedjeljnog ručka, Vlada je prišao bratu pružajući mu papir.

- Nađi mi sve telefone ovog direktora škole. Kućni, mobilni od familije...

- Familije?

- Ima dvije kćeri i ženu, vidi plaća li im on telefon.

- Šta uradi crni direktor? Nije valjda toliko zabrljao?

- čudio se Siniša.

- Imaju odlične ideje... probaću da to proguram. Skoro su jedini, koji su pokazali inicijativu. I to ozbiljnu. Inače, ne znam ponekad ni zašto se trudim... baš su me razveselili.

POGLAVLJE

Ružica je sjedila u kafiću s drugaricom. Njih dvije naspram arhitektnog sina. Nije imala volje za priču. Hoće li joj se javiti "dasa" iz grada, to je pitanje koje ju je zaokupljalo proteklih dana.

Doduše, sutradan je nakon posjete, zvao njenog oca. "Cakana, onaj tvoj sekretar se ekspresno javio..." saopštio joj je Srebren smješkajući se šaljivo.

"Šta je rekao?" nije mogla da odoli radoznalosti.

"Sve skupa vas je pozdravio i rekao da se uskoro opet čujemo".

"Pa pita te Srebrene je li se interesovao za nju!" umješala se njena majka zafrkavajući kćer.

"Za sada mi nije tražio njenu ruku" dobila je veseli odgovor.

Iz toga nije mogla ništa zaključiti. Možda se sekretaru razbistrilo u glavi kad je došao u velegrad, pa je brzo zaboravio na nju...

Telefon u tom trenutku zazvoni i prenu je iz razmišljanja. Ovo dvoje pogledaše u nju.

Nepoznat broj. Odmah joj se se srce uzlupa od nade. Našla je na internetu sve o njemu, ali nije bilo datuma rođenja, broja telefona... nije mogla ni na Fejs, bio mu je zaključan.

- Dobro večer Ružice, sekretar Vladimir ovdje... - samo što nije vrisnula uslijed kafića, kad mu je čula glas.

- Dobro večer i Vama - nije mogla od ovo dvoje da priča, pa brzo ustade od stola.

- Možeš li da pričaš? Ometam li te?

- U kafiću sam sa drugaricom, nije problem.

- Aha, dobro. Je li ti otac rekao da sam mu se javio?

- Jeste, kaže da ste nas pozdravili i zahvalili na gostoprimstvu.

- Ne persiraj mi Ružice, ja te "obrađujem" da mi budeš pomoćnica.

- Možda bi mogla da budem šefica. To mi se više sviđa, ne volim da sam na drugom mjestu - šalila se.

- Hahaha... Ružice, Ružice... ili da kažem opasna si Cakana!
- Znači li to da ću ja dobiti svoj bazen?
- Hahaha... idem sutra vidjeti ima li za prvu ruku neki na naduvavanje. Da te želja mine za kupanjem - smijao se.
- Onda ću ja razmisliti da li da ti pomažem...
- Nagodićemo se, nemoj odmah da me blokiraš. Zaboravio sam pitati, ideš li na maturalni ples?
- Naravno! Preko puta mene i drugarice je dosadni arhitektin sin. Mislim da mu je otac naredio da mi ponudi pratnju.
- U kafiću je, s vama? Možda nije osvajač, ali je uporan!
- Tata mu je uporan, on je poslušan - ispravi ga Ružica.
- Ne znam kako da ga se otarasiš... možda bi mogla reći da već imaš pratnju.
- Mogla bi... a šta ako ne uspijem nikoga pronaći do tada kao zamjenu? Arhitekta će se naljutiti i naplatiti nam sve što nam je dao besplatno.

Prvo da mi sredimo školu, onda ću mu uvaliti neku drugaricu ili ću ga šutnuti.

- Najpametnija djevojka koju sam do sada sreo - priznao je smijući se njenom rezonovanju. Vidi se da te "tatko" Srebren dobro podučio.

- Pa jesmo li mi sa juga poznati kao "praktičan" narod...

Morali su završiti razgovor, iako se ni njoj, ni njemu nije prekidalalo.

- Javio se gradski dasa Tuki! - skakala je od sreće milujuć mačka kad je došla kući.

Iznenada joj upade sestra, i zateče je kako sa začuđenim Tukijem u rukama, pleše po sobi.

- Izgleda da voli jedre djevojke! - smijala se vidjevši sestru u transu. Čula je od roditelja da se Vladi dopala Ružica.

- Ćuti! Da nisi nikom ni riječi rekla!

Ona joj pokaza rukom da su joj usne zapečaćene...

- Ružice, ideš li ti sa folklorom u Beograd? - upita je otac nakon nekoliko dana.

Zastala je trenutak. "Pa daa!" Nije mogla da shvati kako se toga nije sama sjetila. Cijelo vrijeme zna da imaju gostovanje, dogovoreno prije dva mjeseca, a nikako da poveže da je i on tamo.

Ovo saznanje joj donese prosvjetljenje veće nego knjiga kineskog filozofa koga je trenutno čitala.

"Juhu sekretaru! Eto tebi Cakane, stiže u "Belograd"! Hahaha" smijala se u sebi, jedva obuzdavajući radost.

"Da li mirno spavaš luče moje" pjevušila je spremajući gomilu materijala da mu "pokloni".

- S čim ćemo izaći pred sekretara Tuki... - pričala je veselo mačku koji je nezainteresovano drijemao, ne obraćajući pažnju na gazdaričinu lepršavost.

"Tako!" zadovoljno je gledala uredno poređane fascikle na stolu. "A sad da vidimo šta da obučem" i prevrnu cijeli ormar tražeći s čim će zasjeniti Vladu...

Imala je još jednu dilemu. Da li da ga nazove i kaže mu da dolazi? Nekako joj je to izgledalo napadno. On se nije javljao nakon razgovora u kafiću, pa joj je bilo bezveze da ona njega zove. Ako im odnese materijal, to će biti dobar razlog da ga vidi.

Odlučila je da ide na rizik. Javiće mu se iz Beograda. Pretpostavljala je da bez njenog tumačenja neke stavke neće moći riješiti. Zvaće on nju opet... barem se nadala.

- Pa ova je još na mlijeku! Gdje si ovo našao? - gledao je slike na Vladinom telefonu. A vidi što je moćna! Vidi ovu pored nje, ko patuljak! Ne bi ti preporučio da je naljutiš. Izgleda ko jedra djevojka sa sela.

- Izgleda da svi odjednom volite izraz "jedra" - namrštio se na bratov komentar.

- Nije što je mlada, nego što je krupna...

- Pa ja imam skoro dvadeset kila više od nje. Mogu da je podignem.

- Opa! Već si i to razmotrio u glavi?! Kako je nosiš u naručju preko praga, pretpostavljam? Da ti to nisi tako zamislio?

- 64,235.

- Šta 64,235?

- Toliko ima kilograma.

- Mjerio si je? - zinu zapanjeno Siniša. Zašto si je vagao? I dala je da vidiš koliko ima kila? Aaaa, jasno mi je! Pa vi ste završili u krevetu!

- Jesi li ti pri sebi, šta pričaš?! Naravno da nismo. Djevojka je još djevojčica...

- Kakva djevojčica čovječe! Ima je i gore i dolje! Ne treba joj kozmetičar, kakav ima ten. Dok je svu izljubiš svanuće zora, nećeš ni završiti posao.

- Prestani da sliniš! Ružica ima prosjek 5,0. Govori dva jezika, roditelji su joj profesori, napravila je skoro sama ocu projekt za obnovu i proširenje škole. Zna više o evropskim fondovima nego 90% pravnikâ zaposlenih u ministarstvu.

- Hehehe... a ti treba da joj odobriš projekt. Pa ćeš tražiti da ti i ona to proučite, hehehe...

- Ne seri budalo! Ima 18 godina!

- Ooo! Izgleda kao da joj je barem 21-22! Voliš klinke?

- Preći ću preko ovoga.
- E, to ti je najveća prepreka. Ajd što je iz neke zabiti, ali što je školarka... Možeš da je provozaš u državnoj limuzini. Sigurno će joj se svidjeti...
- Slušaj sad... rekao sam ti jer nemam kome. Nastaviš li se zafrkavati, ne isključujem da ćeš popiti šaku u zube!
- Auu... jesi li se ti to zaljubio jadniče u seljančicu?!
- Ti ćeš mi pomoći, treba da preko nje napravimo uputstvo za ostale. Ističe im vrijeme.
- Oću. Ako je preko nje... - zafrkavao ga je brat.

Nije mu smetalo bratovo zafrkavanje, koliko nemogućnost da prestane misliti na Ružicu. Jer, imao je djevojku. I skoro se obrukao pred njom.

Dovezao ju je do stana i dok su se "propisno" opraštali, pred oči mu iskoče mekani sočni obrazi i osjeti kao da je ona tu. Miris čistote, miris djevojke sa juga. Toliko snažno je osjećao njeno prisustvo da se potpuno izgubio. Nikad tako nešto nije doživio.

- Uf, ne sad! - izletjelo mu je pred začuđenom Teom.

POGLAVLJE

Sjedio je za stolom s majkom i doručkovao, kad se pojavi tetka.

- Vlado, zvoni ti telefon u predsoblju... piše Cakana - obavjesti ga ulazeći u trpezariju. Bila im je nekoliko dana u gostima.

- Ha?! - skoči ko oparen, gurnu kafu i umoči kravatu u jaja. Rukom napravi još veći nered, pokušavajući da izbjegne neizbježno.

- Šta to radiš?! - gledala ga je majka sklanjajući se da i nju ne dovati.

Otrčao je tako uflekan, dok je po podu kapalo za njim.

- Dobro jutro Ružice... sad sam se ja uspavao, izvini...

- zapuvano se javio.

- Dobro jutro i tebi. Oprostite na smetnji, ja sam stigla jutros rano sa Folklornom sekcijom u grad i donijela Vam usput materijal. Ostavila...

- U Beogradu si?! Pa kako nisi javila da dolaziš? - prekinuo ju je, ne razmišljajući kako to zvuči.

On je proteklih dana nestrpljivo čekao da kolege pregledaju njihov predmet, jer bi onda imao razlog zvati nju.

- Ostavila sam ga u ministarstvu. Kad sam već došla, donijela sam vam sve, ima toga poprilično - nastavila je osmjehnuvši se na njegovu reakciju. Ako nešto bude nejasno, neka zovu.

- Već si bila tamo? - nije bio svjesan koliko razočarano zvuči. Kad idete kući? - pokušao je da se sabere. Bila je prepametna za njega, izgleda.

- Sutra ujutro. Imamo nastup danas u 14 časova.

- Gdje nastupate?

Objasnila mu je, nadajući se da to nešto znači.

- Imate li smještaj?

- Naravno... tatine i mamine učenike. Mi smo vam jedna velika porodica.

- Ružice kad završite nastup možemo li da se vidimo?

- Paa... mudrovala je - mislila sam s drugaricama u šoping. A u sebi je đipala od sreće što će ga vidjeti.

- Morate nešto i jesti, kako ste vi mene dolje častili, moram i ja tebi tako uzvratiti.

"O jee!" ugrizla se za usnu da ne vrisne od sreće.

- Pa ne znam...

- Izaberi, hoćeš li da dođem po tebe odmah nakon nastupa ili bi htjela naveče negdje da izađemo?

"Uuu nikako uveče! Saznali bi svi s kim je bila..."

- Poslije nastupa je zgodnije... - potvrdila je.

Otrčao je u kancelariju, usput u pisarnici pokupivši njen paket. Prvo ga je sam raspakovao i pregledao sve. Da nije možda nešto ubacila za njega... Ali ništa od toga.

Predao je to kolegama da to prostudiraju i vide šta mogu s tim. Poslije toga je nazvao oko jedanaest brata.

- Jesi li kući?

- Da kući... pa ja sam još u krevetu!

- Spremi se i dođi u jedan kod mene. Vodim te negdje.

- Na ručak?

- Na... proslavu.

Onda je otišao do pravnika da vidi je li pregledao ugovor.

- Šta ti očekuješ od mene?

- Je li to sve u redu s njihovim ugovorom? I država treba da se složi.

- Sve je u redu, običan ugovor. Treba da prođe protokol, da se verifikuje i to je to. Jedno dva mjeseca.

- Dva mjeseca?!

- A kad bi ti?

- Može li brže? Oni jure sredstva iz Evrope...

- Hmm... dobro ajde, gledaću da to spremimo za jedno 15 do 20 dana.

- Ne može za sedam dana? Barem dio...

- Ti nisi normalan! Ajde bježi mi s očiju! - izgrdi ga "podređeni" pravnik ko klinca.

Siniša je jedva došao sebi kad je vidio gdje ga je brat doveo. Četiri odjeljenja desetogodišnjaka, koji su u organizaciji škole došli gledati nastup folklornog ansambla. Okruženi dječurlijom, zauzeli su mjesta na kraju trećeg reda.

Vladi je srce zaigralo kad ju je prepoznao u narodnoj nošnji. A kako je igrala... za čas bi s jedne strane male pozornice preletjela na drugu, kao vjetar. Suknje su im letjelo u vazduh, pokazujući ispod kratke podsuknje.

Niti je čuo muziku, niti osjećao vibracije male pozornice pod njima, vidio je samo nju.

- Meni se čini da je ovo tebi pjevala. Hahaha... - šaptao mu je brat kad su se one povukle, a na pozornicu izašli mladi momci.

- Šššš...! - samo ga je pogledao upozoravajuće.

- Tvoja Kim Kardašijan! - nije se obazirao na bratova upozorenja.

Opet je izašla na scenu u drugoj nošnji.

- Ajde, ajde, vidi kako ti maše maramicom! Budi muško, prekorači preko sjedala i k njoj! - ustao je bez pardona usred plesa, i uslikao Vladu dok se on pokušao zaštititi od blica.

Kad je svjetlost sjevnula, njoj se učini da u trećem redu sjedi sekretar. "Ma od svakog mislim da je on" odbaci tu ideju. Možda će vidjeti na internetu njihov nastup...

Priredba se završila, pa joj pošalje poruku

"Ružice, ja sam u sali, kad se spremiš zovi me."

- Bio bi red da nas upoznaš - opomenu ga brat.

- Kako da ne! Briši kući - nemilosrdno ga otkanta.

- Plati mi taksi - nije ni mlađi brat bio "pile od juče".

-Ja da ti platim?! Imaš tri puta veću platu od mene.

- Neka imam, dužan si mi!

POGLAVLJE

Ružica je zastala nekoliko sekundi u hodniku, da se sabere, prije nego što ga vidi. Dobila je poruku dok se presvlačila u garderobi.

Ušla je tiho na sporedna vrata, sala je bila skoro prazna. Djeca su otišla, samo su se radnici pozorišta muvali naokolo.

Stajao je ispred pozornice sa prekrštenim rukama na grudima. Bio je sportski obučen, zgodan kao i u odijelu. Osmjehnula se vidjevši ga, i odmah ju je trema prošla. Skoro je potrčala prema njemu.

- Dobar dan sekretaru - veselo se oglasila skoro mu se prišuljavši iza leđa.

- Zdravo Ružice... - zastao je malo kao da je ostao bez riječi. Jako lijepo plešete i pjevate, bio sam u publici.

- Imali ste i pratnju? - upita ga radoznalo.

- Primjetila si? Poveo sam brata.

- Brata?! Mislila sam da radi s tobom...

- Opet si pogodila, on će napraviti uputstvo za druge prema tvojim zapažanjima. Hoćemo li na ručak? - pokazao joj je rukom da krenu.

Išla je pored njega veselo.

- Da ti pokažem tvoj fakultet, možda poželiš ovdje studirati? - upita je kad su došli do kola.

- Da ti budem bliže sekretaru?

- Pa mogli bi te zaposliti na projektima, plus da studiraš - osmjehnuo se.

- Jesi li se ti to zaljubio u mene? - gledala ga je nasmješениh očiju kad su se smjestili jedno pored drugog.

- Ko, ja? Nisam... samo sam praktičan, a ti si sposobna... - nakašljao se malo spustivši pogled.

- Aaa, to je! Dobro onda... Znaš da nemaš šansi, moram da popustim pred arhitektinim sinom.

- Hahaha... - sad je shvatio da ga zadirkuje.

Otišli su na ručak... ko na prvi sastanak. Izbjegavali su "škakljive" teme, većinom su pričali o školi.

Odvezao ju je kasnije i do fakulteta. Malo su prošetali po zgradi i oko nje.

Njega je zvala Nada, tražeći da je nazove.

- Zove me ona gospođa što je bila kod vas.

- Pa sekretaru, zahvaljujem na ručku i razgledanju grada. Vrijeme je da se vratite poslu, a ja da izađem malo sa drugaricama.

- Kad krećete ujutro?

- Koliko znam, u 11 časova.

- Javiću se ja tebi ujutro. Da ti poželim srećan put. I ako bude kakvih novosti da preneseš ocu - ovo je zvučalo kao pravdanje. Pružio joj je ruku da se pozdrave.

Ne otežući, izvukla je ruku iz njegove, i uputila se vedro prema zgradi. Smjestila se kod mamine učenice, koja je u gradu studirala.

Bila je vrlo zadovoljna susretom. Osjetila je dovoljno naznaka s njegove strane koje su govorile da bi je rado zadržao. Za sada, to je bilo dovoljno...

Raspoložena, izašla je u grad s drugaricama. Oko devet joj je zazvonio telefon. Osmjehnula se vidjevši na ekranu "Sekretar".

- Zdravo Ružice - zvučao je ozbiljno.

- Dobro veče - javila se.

U pozadini se čuo smijeh i veseli razgovor djevojaka.

- Uživáš?

"Ni blizu koliko bi uživala s tobom" pomisli s uzdahom.

- Aha, evo nas u tržnom centru. Drugi put ću ti se javiti da nam nađeš pratnju, da se ne izgubimo po Beogradu - zafrkavala ga je.

Učinilo joj se da je uzdahnuo na ove njene riječi.

"Tako, tako, sekretaru, muči se i ti. Mučim se i ja" smješkala se u sebi.

- Ima li nekih problema? - upita ga.

- Problema?

- Rekao si da ćeš zvati ujutro...

- Aaa da... Nada mi je dala neke papire, tvoj otac treba da potpiše i udari službeni pečat. Poslala bi to poštom, ali ti si tu... to će nam ubrzati stvar. Samo treba ujutro da potpišeš da si preuzela pošiljku. Ja ću doći po tebe u osam, je li to u redu?

- Sve za bazen! - presrećno je odgovorila. Imala je želju da skoči sa vrha stepeništa od sreće, jer je bila uvjerena da može letjeti...

- Hahaha... bazen je u pitanju! Kako sam to zaboravio! - smijao se.

Nakon ovog razgovora, skoro cijelu noć su oboje proveli budni.

- E tako! Evo Vam koverta, gledajte da je ne izgužvate - pružila je Ružici pošiljku. I još joj daj onaj upitnik - obratila se Vladimiru. Neka direktor popuni i to.

- Upitnik? - čudio se.

- Dala sam ti ga juče, tražio si da pogledaš. Ima 60 stranica. Neću valjda sad ponovo sve štampati?

- Uh, mislim da mi je kući - počeo se po glavi nelagodno.

Dobio je Ružičin veseo i Nadin prekoran pogled.

- E pa evo prilike da pokažeš djevojčici kuću. I ona je tebi pokazala svoju - spusti mu Nada pošteno.

Skoro se zacrvenio zbog ovoga. A Ružica samo što nije pukla od smijeha.

I Nada je izgleda bila u istoj dilemi. Shvatio je da mu se obe smiju.

Umjesto da ga to ljuti, on se razveselio jer će još biti s njom.

- Nemoj da joj ode bus, "tatko" će joj pomisliti da si je trajno zadržao - Nada je briljirala.

- Phahaha... - Ružica je pukla na ovo.

- Idemo? - upitao je osmjehujući joj se.

- Nada je u Beogradu mnogo slobodnija, izgleda. Zafrkava te pošteno. Odvezi ti mene da se ja spakujem, a ti to možeš poslati i po busu. Imamo svoje vozače.

- Ne, ne, idemo zajedno. Pa i ti si mene primila u svoju kuću, bilo bi mi drago da i ja tebe ugostim, doduše ne ovako na brzinu.

Sjedila je pored njega praveći se da gleda ispred sebe. Ovo jutro je došao s vozačem, nisu mogli slobodno pričati.

Koristila je to da zapamti taj trenutak. Sigurno će ga se slijedećih dana stotinu puta sjetiti. Odgovarao je na pozive, a rukom je često prelazio po nozi, po čemu je shvatila da je nervozan.

Nekoliko puta se uvatio i za kravatu kao da ga guši, iako mu nije bila stegnuta oko vrata.

- Izvoli... pustio ju je ispred sebe kroz kapiju.

Stanovao je u naselju s kućama u nizu. S druge strane ulice, nalazile su se visoke zgrade i veliko igralište.

POGLAVLJE

- Uuu, bogami! Dobro si je opisao! Ima je za dvije... - gospođa ju je kroz staklena vrata mjerila od glave do pete.

- Ali je načitana, obrazovana, roditelji su joj profesori. Otac joj je direktor srednje škole.

- Lijepo se dotjerala... možda se i on njoj dopada...

- Žalila si se kako su nam djevojke nenačitane... sad da vidimo šta ćeš reći... a vidi, vidi kako obigrava oko nje... evo ih! Brže za sto...

Kad su njih dvoje ušli, oni su ćutali praveći se da mirno doručkuju.

- Dobar dan! Izvinite, ja sam zaboravio neke papire... ovo je Ružica - samo što je nije uveo za ruku u trpezariju.

- Dobar dan... oprostite što vas ometamo u doručku, mogla sam ja da sačekam napolju.

- Ma kakvi, pa moj je sin džentlmen, samo izvolite! - odjednom niz stepenice strča njegov otac, sa radoznalošću gledajući mladu djevojku.

- Sjedi ti s njima dok ja pronađem gdje sam to ostavio - reče joj Vladimir.

- Ja sam Sreten, Vladin otac - pružio joj je ruku srdačno.

- Ja sam Ružica...

- Izvolite za sto draga! Ovo su moja supruga i mlađi sin.

- Zahvaljujem - sjela je na ponuđeno mjesto.

- Jeste li za doručak, kafu, sok?

Zahvalila se odbivši doručak. Prihvatila je sok.

- Radite zajedno? - pitao je dalje radoznalo.

- Sekretar je zadužen za obnovu školu u mom mjestu.

- Tako ste se upoznali? – otac nije znao o čemu se radi, pa je naivno ispitivao.

To je izazvalo čudnu reakciju kod drugog sina. Ružica je primjetila da je spustio glavu i jedva se suzdržava od smijeha.

- Da, moj otac je direktor škole a ja sam kao neki njegov pomoćnik.
- Zaposleni ste u školi!
- Ne, ne nisam, samo sam pomogla da tatko napravi projekat. Da bi dobio sredstva iz Evrope... Ja ću tek na jesen upisati fakultet.
- I jeste li dobili pare?
- Jesmo odobrenje što se tiče Evrope, sad treba da država učestvuje...
- Pa ti juriš Vladimira?
- Juri on nju! - iznenada progovori Siniša. Ružica na ovo ostade bez teksta.
- Je li tebe neko nešto pitao? – namršti mu se otac.
- Izvini Ružo, šalim se... - smijao se, očito se ne sikirajući zbog kritike.
- Dobro, kad je tako... - osmjehnula se zbunjeno. Pogledala je brzo u gospođu, koja je mirno pratila njihov dijalog. Oprostite, omeli smo Vas...
- Ma nema veze, kod nas uvijek neko dolazi. Drago mi je da smo te upoznali. Jako si zanimljiva mlada dama.

- Hvala na razumjevanju - toplo se zahvalila.
- Znači upisaćeš fakultet?
- Da, filološki.
- Poznajem dio profesora...
- Ne, ne, ovdje... upisaću da budem bliže kući.
- A tako... znači nećeš da budeš u prestonici...

Utom su čuli kako on silazi stepenicama.

- Vladimire, mlada dama neće ovdje upisati fakultet...
- Daa... - rekao je to tako preko volje, da su mu se otac i majka pogledali.

Ružici nije bilo baš najasnije čemu vodi ova priča.

- Ona je jedina koja zna cijeli postupak, gledam da mi pomogne, i nekoga obuči... ali to traje. A ona bi mogla da sredi za tri mjeseca tri škole. Toliko traje konkurs, dok se ovi osposobe, proći će voz.

- Pa šta ćeš?
- Bi li ti Ružice htjela da dođeš ovdje na studije?
- Aaa... nema šanse! Tatko bi mi možda to i dozvolio, ali to je preskupo.

Njih četvoro opet izmjenjaju neke tajanstvene poglede.

- A da ja popričam s tatkom? - upita Vlada smješeći se.

- Vidim ja šta Vi hoćete... da Vam badava napravim te projekte - uzdahnula je, persirajući mu pred porodicom. Dobro, u redu... ali Vi ih natjerajte da prikupe dokumentaciju. Ne znam hoće li oni uspjeti za tri mjeseca... Još ako imaju problema s vlasništvom... Pitajte moga oca da Vam pomognem. Ali čim mi počne nastava na fakultetu, neću da se bakćem s tim.

- Dogovoreno! Tri mjeseca, tri škole i bićeš mi pri ruci.

- Kako to mislite, pri ruci? - čudila se.

- Pa ići ćeš sa mnom. Kad ti javim da idem k njima, pokupim te i idemo zajedno.

- Hmm... nisam sigurna.

- Tatko neće da dozvoli? - podigao je obrve upitno Sreten.

- Phahaha... - na ovo je Siniša pukao. Sav razgovor je zvučao ko iz paralelne dimenzije, ali očevo naivno pitanje ga je oborilo.

- Kao što vidiš, imam jednog odraslog i jednog nedoraslog sina... - prekorno je gledao u mlađeg sina.

Ružica nije bila sigurna kako protumačiti ono što se desilo kod njega kući. Zašto su svi bili čudni?

Izgledalo je kao da znaju nešto? To joj nije izgledalo vjerovatno. Kad je stigao da im kaže nešto o njoj? Pa ni on nije imao ništa konkretno!

Kako bilo da bilo, zbunili su je malo. Po njemu nije mogla zaključiti ništa. Ispratio ju je na bus, nijedno nije imalo volje za kurtoaziju.

- Javi se kad stigneš. Uskoro se vidimo - osmjehivao joj se crnim očima.

Da je znala za "koncert" s gospa Natom i zadatak mlađeg brata, sigurno bi razumjela interesovanje koje je izazvala.

POGLAVLJE

Dobar dan Ružice, jeste li zauzeti? Ako imate vremena možemo da krenemo. S

Nije imala pojma ko joj piše. Nazvala je broj.

- Ko ste Vi?

- Pa Ružice ja sam njegov brat, upoznali smo se, sjećate se.

- Njegov? Čiji ste brat? - čudila se.

- Pa tvog državnog sekretara!

- Ah! - izleti njoj na ovo. Sad je shvatila o čemu se radi. Vladimirov neozbiljni brat...

- Je li sad jasnije? Zadužio me da standardizujem proceduru koju ste vi prošli... da napravim uputstvo tako da drugi mogu po toj šemi raditi.

- Morate ih natjerati da barem stisnu dva slova da bi im program radio.

- Zašto? Napraviću samo uputstvo.

- Ko će to da čita? Ako ne moraju stisnuti nešto, nema od toga ništa. Džaba se mučite.

Vlada je bio u pravu, bila je pametna...

- Ova tvoja, mnogo pametno devojče.

- Šta joj fali, divna je.

- Divna? - zinuo je na Vladimirovu konstataciju.

Slušaj, našao sam nešto zanimljivo... tvoja djevojčica opasno zafrkava tvoje ministarstvo. Potpisuje se kao "Tatin genije" i dobro vas dribla. Od dvadeset pitanja odgovorili ste samo na četiri, i to većinom upućujući je na druge. Znači, ne znate odgovor.

- Stvarno?! Znači, "Tatin genije"...

- Neko nas zafrkava - potvrdili su mu u ministarstvu. Postavlja stručna pitanja, ne vjerujemo da se klinac krije iza ovoga... vjerovatno neki ogorčeni profesor!

Cijeli dan se smijao misleći na njen nestašluk.

A nije samo cijeli dan mislio na nju... prenijelo se to i na večeri ali i na noći...

Ružica mu je zakomplikovala situaciju s djevojkom. Počeo je da izbjegava sastanke s Teom. Nije mogao da je izbaciti iz glave, stanje bi se još više pogoršalo čim bi na silu pokušao da ignoriše to.

Vikend su proveli zajedno, a njemu je svako malo pred oči iskakala rumena djevojka frčkave kose sa svih 65 kila.

Da li da joj kaže? Bili su u šemi 6 mjeseci. A šta da joj kaže? Bila je ozbiljna i ambiciozna djevojka, koja je znala da se izbori za sebe. Obrazovana, godinu mlađa od njega... Imala je dvije, tri veze prije njega, ali ih je sve pažljivo birala.